

Vincenzo Latronico
A tökéletesség

Fordította
Toderó Anna

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Vincenzo Latronico: *Le perfezioni*,
Giunti Editore S.p.A. / Bompiani, 2022

Copyright © 2022 Vincenzo Latronico
Published by arrangement with The Italian Literary Agency
Hungarian translation © Todero Anna, 2023

Berlinben franciák és lengyelek és portugálok voltak a barátaik, egy-két izraeli és belga, esetleg amerikai, de németek szinte soha. Nagyjából mind hasonló korúak voltak, mint ők, huszonhárom fölött, de harminc alatt. Minden tudatos ok nélkül érkeztek a városba, és az első iskolai napok könnyedségével találtak egymásra. A Facebook-csoportokban ismerkedtek össze, ahol megereszkedett kanapékat és hivatali ügyintézővel kapcsolatos tanácsokat osztottak meg, vagy kölcsönadták egymásnak a laptoptöltőt egy kávéházban, ahol retró asztalkák álltak, az ablakban pedig banyanfák zöldelltek, vagy együtt álltak sorban a vendéglátóhelyek mosdói előtt, ahonnan kitágult pupillával, kettesével-hármasával jöttek ki az emberek. Hasonló foglalkozásokat űztek. Grafikai tervezők voltak, frontend fejlesztők, néha művészek, akik, hogy eltartsák magukat, más művészeknek dolgoztak, vagy összedobtak egy-két grafikát, vagy gipszkarton elemeket készítettek a művészeti vásárokra. Videókészítők voltak, vagy séfek, vagy galériai asszisztensek, vagy szabadúszó újságírók, akik berlini munkásságukat kihasználva próbálták eladni az otthoniaknak némi nagyvilági levegőt. Molekuláris biológiából írták a doktorijukat,

vagy zenészek voltak, vagy copywriterek, vagy illusztrátorok, összefogtak a tél ellen, és informális hálót, kitalált közösséget alkottak. Nem baráti kör volt a formája ennek a közösségnek, hanem inkább hálózat, kapcsolatok struktúrája, amelyben szerepet kapott a rokonszenv és a tükröződés, a szeretet, az intimitás, az irigység, a hasonlóság, a támogatás.

Megvoltak a közös szokásaik, hivatkozási pontjaik. Szombat reggelenként latkeszt és Bloody Maryt rendeltek a Weinbergswegen. Eljártak a hamburgerezőbe a Skalitzer Straßén lévő vasúti híd alá, meg a másikkba, a távolabbiba, az amerikaiak törzshelyére, ahol olyan hatalmas zsemlét adtak, hogy ha valaki az egésztest megette, nem kellett fizetnie. Némi iróniával karaokéztak az Oasis dalára a fal tövében, és a Viktoriapark tetején álló kilátóból vagy a Wasserturm tetejéről nézték a naplementét. Az angolszász újságírás elegáns, közvetlen stílusában írt kulturális vagy életmódcikkeket olvastak, amelyekben magukra ismertek, noha az amerikaiak pénzmániáját nem kedvelték. Esténként ugyanazon utcacsoportok felé gravitáltak – a Maybachufer hídjai, a Schillerkiez füves sétányai, a Weserstraße első háztömbjei felé. Ugyanazokat a vicceket sütötték el a Winterdepressionról, meg arról, hogy nem ismerik a nyugati városrészt, noha mindannyian Rixdorf és Kreuzkölln között élnek. Beavatási szertartásként adták tovább a viccet, hogy az Admiralbrücke hattyúi valójában spanyol Erasmus-diákok lelkei, akik az első télen rámerészkedtek a csatorna vékony jegére, és vízbe fulladtak.

Hosszú hétvégeket töltöttek együtt, amelyek szombat reggel kezdődtek, és másnap délután értek véget. A csoportjuk úgy tágult és húzódott össze, mint egy

lélegző lény. Késő délelőtt még kevesen voltak, akkor kezdtek szállingózni az emberek az Arkonaplatz pingpongasztalaihoz vagy a Paul-Linke-Ufer tekepályájához. Szórakozottan játszottak – néha páros versenyt rendeztek, de többnyire mindannyian ott keringtek az asztal körül, és felváltva ütöttek egyet. A vesztesek a piac standjai között bóklásztak, ahol műselyem tréningruhákat, befőttesüvegbe zárt kézműves granolát és furán göcsörtös kis kaktuszokat árultak. Amikor a csoport összeállt, együtt mentek el egy kávézóba tojást és lazacot enni (vagy spárgát, ha szezonja volt), ahol aztán olykor csak pár percet töltöttek, máskor több órát, lapozgatták a magazinokat, amiket részben már kiolvastak a neten, és – nehezen titkolt szarkazmussal, fékezhetetlen dühvel, nosztalgiával és csalódottsággal – kommentálták a legfrissebb franciaországi, portugáliai híreket. A délután második felét a kiállításmegnyitóknek szentelték. Mindannyian feliratkoztak a hírlevélre, amely napról napra felsorolta a múzeumok és galériák megnyitóit, kódszavakkal, amelyekből kiderült, hogy kínálnak-e alkoholt, és hogy a közönség nagyrészt német vagy angol nyelvű lesz-e. Oda már nem mindenki ment el, de biztosak lehettek benne, hogy találkoznak majd másokkal, akik a török piacon töltötték a délelőttöt, vagy a Preußenpark thai bódéinál ebédeltek.

A galériákat már messziről meg lehetett ismerni a csoportosulásokról, amelyeket buborékba zárt kirkakatokból áradó neonfény, és a járdán álló sörösládák körül felhalmozott üres üvegekről. Pár percig keringtek a műtárgyak előtt. A görögül vagy angolul elsuttogott megjegyzések arról szóltak, hogy ez

a műalkotás érdekes, az pedig közhelyes. Megtervezték, mi legyen a következő állomás, egy független art space egy friedrichshaini autómosó fölött vagy egy régi bútorbolt a Torstraßen vagy egy pincegaléria a Graefestraßen, amelynek a megnyitóra annyi új expat járt, hogy kivívta a legendás „olasz nagykövetség” gúnynevet. Kijelölték a városon keresztül vezető útvonalat, nekiindultak, és nem voltak tekintettel a késve érkezőkre, akik majd utolérnek őket ott vagy az azutánin.

A barátaik között művészek és kurátorok is akadtak. Számukra ezek az alkalmak szakmai lehetőséget jelentettek, és úgy szökdécseltek egyik kis csoporttól a másikig, ahogy a polgármesterek szoktak, kedves szavakat és kézfogásokat osztogatva. A többieknek azonban a kortárs művészet nem volt valódi szenvedély. Bár Anna és Tom idővel megtanultak úgy beszélni róla, hogy okosnak tűnjenek, mindketten tisztában voltak vele, hogy „nem értik”. Nem tudták volna megmondani, hogyan került be az életükbe. A költözés előtt sosem érdeklődtek iránta, legfeljebb egy-egy Hundertwasser- vagy Man Ray-életműkiállítást néztek meg. Még Berlinben se mentek volna el ennyi kiállításra egyedül – beérték volna annyival, amennyi ahhoz kellett, hogy tisztában legyenek vele, milyen esztétikát várnak majd el az ügyfeleik pár év múlva, amikor a berlini galériákból induló vaporwave leszivárog délre. De ez nem jelentette, hogy konformizmusból voltak ott, mint akik ezen a területen dolgoztak: azért voltak ott, mert a művészet adta berlini életük alaplétketését. Oxigént szállított, körforgásban tartotta a bulikról és a *Kieze*kről szóló információkat, bekapcsolta a hálózatba azokat,

akik frissen érkeztek Lisszabonból vagy Palermóból vagy Malmóból. A galériák színpadként és közösségi központként működtek. A kifinomultabbak „szalonnak” nevezték magukat, franciásan ejtve a szót.

Ezek a zarándoklatok akár késő éjszakába is nyúlhattak, egy-egy elviteles szusival vagy egy falafellel megszakítva, hogy elverjék az éhségüket. A délután folyamán felduzzadt csoport állomásról állomásra fogyatkozott, és estére már jóval áramvonalasabb lett. Ritka volt, hogy valaki reggel óta kitartott, de mint az argonauták hajóján, itt is megmaradt valami az eredeti társaságból, amit az öltözködési stílusban lehetett tetten érni, vagy egy ezerszer elismételt poénban, amelyből a végén már afféle titkos kód lett. A megmaradtak a pénzüket és az energiájukat számolgatták, sms-ekkel szondázták a kapcsolati hálójukat, azután eldöntötték, hogy behúzódjanak-e valakinek a lakásába egy Carcassonne-partira, vagy inkább elkalandozzanak a Renate, a Homopathik, a Sisyphos felé. A bejáratnál szétváltak, hogy azután újra egymásra találjanak a pénztárnál vagy a mosdó előtti sorban. Egész éjjel hol szétszéledtek, hol egymást keresték, és reggelre valahogy mindig sikerült egymásra találniuk, kivéve azokat, akik hazamentek, vagy eltűntek az este folyamán megismert partnerükkel.

A reggeli fényben, amely úgy szurkálta a szemüket, mint sok apró tű, elindultak valahová, hogy levezessék az energiájukat. A metróban egy-egy vicces megjegyzést dűnnyögtek oda egymásnak. Néha egészen a Mauerparkig merészkedtek, hogy a büféstandokon vásárolt reggelivel szedjék össze magukat; vagy ha az időjárás engedte, elterültek a Tempelhof

gyepén, szunyókáltak és hideg matét ittak. Részegek voltak még, és be voltak tépve, valósággal vibráltak, a basszus ott lüktetett a fülükben. Elképzelték, milyenek lehetnek mások szemében a sok mosolytól sajtó arcukkal, hamu- és izzadságfoltos ruhájukban, a kaland nyomaival, amelyek az emlékeztükben már kezdtek elhomályosulni: egy filctollrajz az arcon, egy hawaii virágfüzér a zsebben, a gomblyukba kötött héliumos lufi, amely időközben félig leeresztett, és úgy úszott a levegőben, mint egy üstökös csóvája. Dekadensnek és irigylésre méltónak érezték magukat, elevennek.

Dél után pár órával jelentkeztek a szorongás első kis lökései, amelyek aztán viharrá erősödtek. Eszükbe jutottak a vasárnap zárva tartó szupermarketek, a hívások, amelyeket hétfőn kell lebonyolítani az ügyfelekkel, a héten lejáró határidők. Úgy köszöntek el egymástól, hogy nem beszéltek meg újabb találkozót. Az U-Bahnnal elindultak növényekkel és parkettával teli, két- vagy háromszobás lakásaik felé, már előre érezték a szerotonin szint csökkenését, és meleg fürdőre vágytak. Elküldtek néhány semmitmondó üzenetet, hogy enyhítsék a büntudatot, amely néhány rossz mondatra, kínos helyzetre visszagondolva támadt fel bennük. Többnyire nem kaptak választ. Lefekvés előtt bevettek két aszpirint, és hétfő reggelre minden elmúlt, vagy majdnem minden, vagy majdnem.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2023-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Schmal Alexandra
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9257
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4271-7